

Beetje bluf

‘Woon je ver weg?’ vraagt Jop.

Ze zijn na school op weg naar Kesters huis.

‘Neuh,’ zegt Kester. ‘Het is maar vijf minuten lopen. Naar ons doordeweekse huis, tenminste.’

‘Doordeweekse huis?’ herhaalt Jop.

‘We hebben nog een tweede huis waar we meestal in het weekend naartoe gaan,’ zegt Kester. ‘Nou ja, huis... Het is een grote villa, met een stuk of twaalf kamers en een zwembad en een tennisbaan.’

‘Wauw!’ zegt Jop, onder de indruk. ‘Zijn jullie zo rijk?’

‘Ach.’ Kester haalt zijn schouders op. Het gebaar van iemand die ondanks zijn rijkdom héél gewoon is gebleven.

‘Waar staat dat huis?’ vraagt Jop.

‘Aan zee.’

‘Hé, wij hebben een caravan aan zee. In welke plaats zitten jullie?’ wil Jop weten.

Voor het eerst merkt Kester dat topografie nog wel ergens goed voor kan zijn. Maar hij merkt meteen dat hij er niet zo goed bij heeft opgelet. Stel je voor dat hij een plaats noemt en dan blijkt dat ook Jop daar nu net zijn caravan heeft geparkeerd.

‘Ons huis staat in Frankrijk. In Kwadekloep,’ verzint hij snel. Klinkt wel Frans, vindt hij.

Jop knikt. Wat betekent dat hij het slikt, snapt Kester.

Een tijdje lopen ze zwijgend naast elkaar voort. Jop trapt ieder los steentje dat hij ziet een eindje voor zich uit.

‘Zeg,’ zegt hij dan. ‘Ik zie jou nooit meedoen met voetballen. Hou jij daar niet van?’

Bij het horen van zo’n vraag gebeurt er iets in het hoofd van Kester. Het begint te kolken. Het ene moment is alles nog kalm, daarbinnen. Glad als de oppervlakte van een windstille plas. Dan komt de vraag. Het is als een hand die door de plas woelt. Plotseling is alles in beweging. Slierten zand en modder wolken op. Wat net nog kalm en helder spiegelde, is opeens een troebel, klotsend iets. Dat komt allemaal omdat Kester niet snel een eerlijk antwoord op zo’n vraag zal geven. Hij heeft het gevoel dat hij – heel vlug – moet zoeken naar een antwoord dat beter is dan de waarheid. Een antwoord dat de vragensteller het liefst wil horen. Kester is bang dat Jop, als hij hoort wat Kester écht van voetbal vindt, meteen rechtsonkeer zal maken. Er zit dus niks anders op dan te liegen. Een heel klein beetje maar. Het probleem met Kesters leugens is echter dat ze vaak hun eigen leven gaan leiden. Ze trekken zich niks meer van hem aan.

‘Ja, nee,’ hakkelt Kester. ‘Ik ben juist helemaal gek van voetbal. Als ik het zeggen mag: ik ben er zelfs best wel goed in.’

‘O,’ zegt Jop. ‘Maar waarom doe jij dan nooit mee, als we een partijtje voetballen?’

‘Mag niet,’ floept Kester eruit.

Daar begint het al. Jop zal hier geen genoeg mee nemen. Hij zal willen weten hoe dat zit. En dus zal Kester opnieuw iets moeten verzinnen.

En inderdaad. ‘Mag niet?’ herhaalt Jop. ‘Van wie niet? Waarom niet?’

‘Staat in mijn contract,’ zegt Kester. Het komt zonder aarzelen zijn mond uit gerold.

‘Welk contract?’

‘Ik heb een profcontract,’ verzint Kester. ‘Daarin staat dat ik niet op straat en zo mág voetballen.’

‘Een profcontract?’ Op Jops gezicht strijden verbazing, ongeloof en bewondering om voorrang. Daar gaat een gezicht heel raar van doen. Bekkentrekken. ‘Bij wie?’

‘Bij Ajax,’ zegt Kester. Dat is een club die hij kent.

‘Bij Ajax?’ zegt Jop. ‘Heb jij een contract bij Ajax?’

O jee, denkt Kester. Zul je zien dat Jop een bloedhekel heeft aan Ajax en alles en iedereen die ermee te maken heeft. Hij is vast supporter van een andere club. Hoe heten ze ook alweer?

‘Eh, ja, bij Ajax,’ houdt Kester vol. ‘Maar ook bij Feijenoord én bij PSV.’

Kester laat stiekem een opgeluchte zucht ontsnappen. Maar meer clubs moet Jop niet vragen, want meer namen

kent hij niet. Maar Jop vraagt voorlopig helemaal niets. Hij kijkt Kester alleen maar aan. Geen spiertje dat nog bekkentrekt. Zijn gezicht is als het ware uitgezakt in totale verbazing.

‘Drie clubs?’ zegt hij ten slotte. ‘Dat kan toch helemaal niet.’

Samenzweerderig kijkt Kester om zich heen. Hij gaat opeens heel geheimzinnig doen. Hij buigt zich naar Jop toe en legt een mondje-dicht-vinger tegen zijn lippen.

‘Geheim,’ fluistert hij. ‘Strikt geheim.’ Kester hoort het zichzelf zeggen. Strikt. Goed woord, vindt hij. Een woord dat bij een geheim past. ‘Niemand mag het weten. Ze wilden mij alledrie graag hebben, maar ik kon niet kiezen. En toen hebben ze besloten dat ik zolang bij alledrie een contract kreeg.’

‘Maar waar train je dan?’ vraagt Jop.

‘Ik, eh, ik train ook in het geheim. In het allerstrikste geheim, op een geheime plek. Maar, eh... we zijn er. Hier woon ik.’

Opeens heeft Kester het heel druk met het zoeken naar zijn sleutels. En zelfs het openen van de deur gaat met zoveel lawaai en beweging gepaard, dat als Jop nog vragen heeft, die er totaal onder bedolven worden.

‘Is jouw moeder niet thuis?’ vraagt Jop. Onwennig staat hij midden in Kesters huiskamer.

‘Natuurlijk niet,’ zegt Kester. ‘Ze werkt.’
‘Wat is daar zo natuurlijk aan, dat ze werkt?’
‘Niks, maar omdat ze werkt, is het logisch dat ze niet thuis is.’
Jop blaast zijn adem hoorbaar uit. ‘Ik dacht dat ik soms ingewikkelde dingen bedacht,’ zucht hij.
‘Wil je wat drinken?’ vraagt Kester.
‘Graag.’
‘En wat wil je drinken? Cola, sinas, seven-up?’
‘Eh, cola vind ik wel lekker,’ zegt Jop, die gewend is na schooltijd zijn mond aan veel te hete thee te branden.
‘En wat wil je erbij? Koek? Of liever chips of pinda’s of zo?’
‘Mag jij dat?’ zegt Jop verbaasd. ‘Ik bedoel, zomaar door-deweeks, na school.’
‘O, gerust hoor,’ zegt Kester. ‘Ik mag zoveel cola en chips als ik wil.’ Om het te demonstreren, trekt Kester de hele zoutjesvoorraad uit het keukenkastje tevoorschijn. Ach-teloos gooit hij de zakken voor Jop op tafel. Dan begint hij ze een voor een open te trekken.
‘Pak maar waar je zin in hebt,’ nodigt hij uit.
De eerste paar chipjes pakt Jop nog op een bescheiden manier. Maar als hij ziet hoe Kester in de zakken graait, gaat ook hij over op een bootwerkerstempo.
‘Laat maar liggen, hoor,’ zegt Kester, wijzend op de kruimels en nootjes en wikkels die ze rond hun stoelen morsen. ‘Dat ruimt ons dienstmeisje wel op.’

‘Jummie webbe bieswijbe?’ vraagt Jop. Zijn woorden worden met de chips in zijn mond fijn gemalen.
‘O ja,’ zegt Kester, op een toon die verraadt dat dat voor hem de gewoonste zaak van de wereld is. ‘We hadden ook een tuinman en een chauffeur.’
‘Hádden?’
‘Ja. Ach, mijn vader vindt zelf autorijden toch veel te leuk. En mijn moeder is zich zelf met de tuin gaan bemoeien.’ Kester ziet Jop naar hun tuin kijken. Nou ja... tuin. Tuin-tjé. Net genoeg plek voor een paar tuinstoelen en een strookje aarde bedoeld voor bloemen. Maar daar heeft het onkruid duidelijk de strijd gewonnen.
Snel propt hij zijn mond vol chips en begint als een razende te kraken.
‘Awie tees kaffuit,’ kauwt hij.
‘Nog eens?’ vraagt Jop.
Kester slikt de chips zo goed mogelijk weg. ‘Je mond volproppen, en dan kijken wie het eerst kan fluiten.’
Dat lijkt Jop ook wel een aardig spelletje. Ze graaien allebei een handvol uit de zak.
‘Klaar?’ zegt Kester. ‘Af!’
Natuurlijk wagen ze hun eerste poging al als ze hun mond nog helemaal vol hebben. En natuurlijk staan ze binnen de kortste keren een motregen van kleffe chipsspetters om zich heen te sproeien.
Leuk spelletje.

‘En nu?’ vraagt Jop, als de bodem van de chipszak is bereikt. ‘Wat gaan we nu doen?’

‘Zeg jij het maar,’ zegt Kester.

‘Voetballen,’ besluit Jop.

Gelukkig heb ik al gezegd dat ik als toekomstige sterspeler niet op straat mag voetballen, bedenkt Kester.

‘Tja, mijn contract, hè,’ zegt hij met een gezicht van ik-vind-het-ook-heel-jammer. ‘Dat verbiedt voetballen op straat.’

‘Dan gaan we toch naar het veldje?’ stelt Jop voor.

Kester realiseert zich dat het enige trucje met een bal dat hij perfect beheerst, is erover te struikelen. Balletje hoog houden hoeft hij niet te proberen. Balletje laag houden lukt hem waarschijnlijk zelfs niet.

‘Mijn bal is lek,’ verzint hij snel. ‘En ik ben ook een beetje geblesseerd aan mijn knie.’

‘Wat heb je?’

Als een gek denkt Kester na. Wat voor blessure kun je hebben aan je knie, dat je vooral niet kunt voetballen?

‘Iets met je kniebanden?’ komt Jop te hulp.

Ja, knikt Kester driftig. En hij denkt: banden... banden... er is iets met mijn kniebanden.

‘Ze zijn, eh... lek,’ probeert hij.

‘Lek?’ Jop kijkt Kester aan alsof hij een nijlpaard een koprol ziet maken.

‘Geintje,’ zegt Kester snel. ‘Ze zijn gebroken. Misschien.’

‘Gebroken? Je kniebanden zijn gebroken?’ Het nijlpaard lijkt na zijn koprol ook nog aan een nummertje breakdancen te zijn begonnen. Maar dan breekt er een lach door op Jops gezicht. Een begripvol lachje – hoopt Kester. Maar het kan ook spottend bedoeld zijn.

‘Ik snap het al,’ grijnst Jop. ‘Het is natuurlijk een geheime blessure! Net zo geheim als je contract.’

Een paar minuten later zitten ze breeduit op de bank voor de tv geïnstalleerd.

‘Zooo,’ zegt Jop, met een bewonderend lange ‘o’. ‘Dat is een gave tv.’

‘Een megapower, supertronic, breedbeeld flatscreen met dolby-pixels,’ dreunt Kester op. ‘Mini-wave gestuurde afstandsbediening met ingebouwde beeldcorrectie. Wel een aardig ding, hè? Ik kreeg hem voor mijn laatste rapport,’ bluft Kester er achteraan.

‘Hè?’ Als Jop zijn ogen nog verder openspert, rollen ze eruit. ‘Krijg jij zoiets cadeau voor je rapport?’

Ach, doen de schouders van Kester. Maar misschien heeft hij nu toch een beetje te erg overdreven, beseft hij. En dus voegt hij, om het af te zwakken, eraan toe: ‘Nou ja, mijn vader werkt er, dus dat scheelt.’

‘Werkt jouw vader bij de televisie?’ vraagt Jop.

Dat was niet helemaal wat Kester bedoelde. Zijn vader werkt op een kantoor van de fabriek waar ze die toestellen

maken. Maar eigenlijk kun je dan ook wel zeggen dat hij bij de televisie werkt. Toch?

‘Ja,’ zegt Kester. ‘Mijn vader werkt bij de televisie.’

‘Gaaf!’ vindt Jop. ‘Zit hij ook in een of ander programma?’

‘O ja. Hij presenteert een paar programma’s.’

‘Ken ik jouw vader? Van de tv?’

‘Ik denk het niet,’ zegt Kester. ‘Hij zit in van die saaie grote-mensenprogramma’s, weet je wel. Waarin ze praten over politiek en het milieu en dat soort flauwekul.’

Maar evengoed maakt het diepe indruk op Jop.

‘Wauw!’ zucht hij bewonderend. ‘Een beroemde vader!’

‘Zo beroemd nu ook weer niet,’ zwakt Kester af.

‘Maar hij wordt toch wel herkend op straat en zo?’

‘Dat wel,’ geeft Kester toe. En hij denkt er snel achteraan: hier in de straat in elk geval. Zo moet zijn gedachte zijn leugentje ongedaan maken.

‘Dan is hij beroemd,’ besluit Jop. ‘Sjesus, en bij zo iemand thuis zit ik nu op de bank chips te eten en tv te kijken!’

Kester zegt niets meer. Hij propt zijn mond vol en richt zijn blik op het scherm. Ze vallen midden in een komisch bedoelde serie. Dat hoor je aan het gelach dat erbij geplakt is. Op Kesters noch op Jops gezicht valt een glimlach te ontdekken. Maar ze blijven kijken. Zo gaat dat nu eenmaal. Kester zit met zijn aandacht bij het verhaal. Hij is alles wat er over zijn vader gezegd is alweer vergeten. En dat had hij beter niet kunnen doen.